

Kohtulahendite kogumik

KOHTUJURISTI ETTEPANEK
HENRIK SAUGMANDSGAARD ØE
esitatud 13. juulil 2017¹

Kohtuasi C-341/16

Hanssen Beleggingen BV
versus
Tanja Prast-Knippling

(eelotsusetaotlus, mille on esitanud Oberlandesgericht Düsseldorf (Düsseldorfi kõrgem piirkondlik kohus, Saksamaa))

Eelotsusetaotlus – Õigusalane koostöö tsiviilasjades – Kohtualluvus ja otsuste täitmine – Määrus (EÜ) nr 44/2001 – Artikli 2 lõige 1 – Kostja elukohajärgne kohtualluvus – Artikli 22 punkt 4 – Ainupädevus kaubamärkide registreerimise või kehtivuse asjades – Kohtuvaidlus Beneluxi kaubamärgi omaniku kindlakstegemise küsimuses – Beneluxi kaubamärgi ametliku omaniku vastu algatatud hagi nõudega, et omanik loobuks õigustest kaubamärgile

I. Sissejuhatus

1. Oberlandesgericht Düsseldorf (Düsseldorfi kõrgem piirkondlik kohus, Saksamaa) saatis 14. juuni 2016. aasta otsusega, mis saabus Euroopa Kohtusse 16. juunil 2016, eelotsusetaotluse, mille ese on nõukogu 22. detsembri 2000. aasta määruse (EÜ) nr 44/2001 kohtualluvuse ja kohtuotsuste täitmise kohta tsiviil- ja kaubandusajades (edaspidi „Brüsseli I määrus“)² artikli 22 punkti 4 tõlgendamine.

2. Taotlus on esitatud Hanssen Beleggingen B.V. ja Tanja Prast-Knipplingi vahelises kohtuvaidluses, mis puudutab ühte Beneluxi kaubamärki, mille omanik on ametlikult viimati nimetatud isik.

3. Eelotsusetaotluse esitanud kohus soovib teada, kas tema menetletavas kohtuvaidluses kehtib Brüsseli I määruse artikli 22 punktis 4 „kaubamärkide registreerimise või kehtivusega“ seotud kohtuvaidluste kohta sätestatud ainupädevuse reegel, mis tähendab, et Saksa kohtud – kaasa arvatud eelotsusetaotluse esitanud kohus – ei ole pädevad neid menetlema. Kui sellele kohtuvaidlusele, vastupidi, nimetatud ainupädevuse reegel ei kehti, oleksid Saksa kohtud selle määruse artikli 2 lõikes 1 sätestatud üldise kohtualluvuse reegli kohaselt pädevad.

4. Esitan oma ettepanekus järgnevalt põhjused, mille pärast ma leian, et niisugusele hagile, nagu on algatatud eelotsusetaotluse esitanud kohtus, nõudega, et ametlikult kaubamärgi omanikuna registreeritud isik teeks pädevale asutusele avalduse, et tal ei ole sellele kaubamärgile õigusi ja et ta loobub kaubamärgi registreeringust selle omanikuna, Brüsseli I määruse artikli 22 punktis 4 sätestatud ainupädevuse reegel ei kehti.

¹ Algeel: prantsuse.

² EÜ 2001, L 12, lk 1; ELT eriväljaanne 19/04, lk 42. Eelotsusetaotluse esitanud kohus selgitas põhjuseid, mille pärast on see määrus, mis tunnustati vahepeal kehtetuks Euroopa Parlamendi ja nõukogu 12. detsembri 2012. aasta määrusega (EL) nr 1215/2012 kohtualluvuse ning kohtuotsuste tunnustamise ja täitmise kohta tsiviil- ja kaubandusajades (ELT 2012, L 351, lk 1), põhikohtuasja asjaoludele *ratione temporis* kohaldatav. Vt käesoleva ettepaneku punkt 13.

II. Õiguslik raamistik

5. Brüsseli I määruse artikli 2 lõikes 1 sätestatud üldise kohtualluvuse reegel näeb ette: „[selle] määruse kohaselt kaevatakse isikud, kelle alaline elukoht on liikmesriigis, selle liikmesriigi kohtutesse nende kodakondsusest hoolimata“.

6. Nimetatud määruse II peatüki 6. jaos „Ainupädevus“ on artikli 22 punkti 4 esimeses lõigus ette nähtud, et alalisest elukohast olenemata on „menetluste puhul, mis seonduvad patentide, kaubamärkide, disainilahenduste või muude selliste hoiuleandmisele või registreerimisele kuuluvate õiguste registreerimise või kehtivusega“, erandkorras pädevad selle liikmesriigi kohtud, kus hoiulevõtmist või registreerimist taotletakse, kus see on toimunud või kus see loetakse ühenduse dokumendi või rahvusvahelise konventsiooni tingimuste kohaselt toimunuks.

III. Põhikohtuasi, eelotsuse küsimus ja menetlus Euroopa Kohtus

7. Põhikohtuasi puudutab Beneluxi kaubamärgiga seonduvaid õigusi. Põhikohtuasja kostja T. Prast-Knipping elab Hamminkelnis (Saksamaa). Ta on registreeritud Beneluxi Intellektuaalomandi Ametis (BOIP) siin all kujutatud kujutismärgi nr 361604 omanikuna.

8. Selle kaubamärgi registreerimist taotleti 7. septembril 1979 ettevõtjale Helmut Knipping. T. Prast-Knippingile võimaldati BOIP-s 14. novembril 2003 pärimistunnistuse esitamise alusel, mis tõendas, et ta on H. Knippingi ainus pärija, kirjutada vaidlusalune kaubamärk ümber tema nimele.

9. Põhikohtuasja hageja Hansen Beleggingen BV (edaspidi „Hansen Beleggingen“) on äriühing, mille asukoht on Madalmaades.

10. Hansen Beleggingen nõuab, et T. Prast-Knipping teeks BOIP-le avalduse, et tal ei ole vaidlusalusele kaubamärgile õigusi ja et ta loobub enda registreerimisest kaubamärgi omanikuna. Hansen Beleggingen väidab oma nõude põhjenduseks, et vaidlusaluse kaubamärgi järjestikuste üleandmistele tulemusel on tema saanud selle kaubamärgi õiguste tõeliseks omanikuks. Ta leiab, et tal on seega seaduslik õigus T. Prast-Knippingilt nõuda, et see teeks BOIPs kõnealused avaldused.

11. Landgericht Düsseldorf (Düsseldorfi piirkondlik kohus, Saksamaa) jättis nõude 24. juuni 2015. aasta kohtuotsusega rahuldamata põhjusel, et Hansen Beleggingen ei saanud tugineda T. Prast-Knippingi vastu alusetul rikastumisel põhinevale õigusele, kuna T. Prast-Knipping ei olnud registreeritud Beneluxi kaubamärgiregistris ametlikult vaidlusaluse kaubamärgi omanikuks õigusvastaselt. See kohus oli seisukohal, et vaidlusalune kaubamärk kuulus H. Knippingi surma ajal tema vara hulka ja et see kaubamärk anti seega üldõigusjärgluse alusel üle T. Prast-Knippingile kui ainupärijale. See kohus ei otsustanud Saksa kohtute rahvusvahelise kohtualluvuse üle, mida T. Prast-Knipping ei olnud vaidlustanud.

12. Hansen Beleggingen esitas selle kohtuotsuse peale apellatsioonkaebuse Oberlandesgericht Düsseldorfile (Düsseldorfi kõrgem piirkondlik kohus). Sellel kohtul tekkisid kahtlused Saksa kohtute rahvusvahelises kohtualluvuses. Ta rõhutab sellega seoses, et see kohtualluvus võiks põhineda Brüsseli I määruse artikli 2 lõikel 1, arvestades et T. Prast-Knippingi elukoht on Saksamaal. Brüsseli I määruse artikli 22 punktil 4 põhinev Madalmaade kohtute rahvusvaheline ainupädevus võiks aga Saksa kohtute rahvusvahelise kohtualluvuse välistada.

13. See kohus täpsustas muu hulgas, et vastavalt määruse nr 1215/2012 artikli 66 lõikele 1 on põhikohtuasjas *ratione temporis* kohaldatav Brüsseli I määrus, sest hagi algatati enne 10. jaanuari 2015.

14. Nendel asjaoludel otsustas Oberlandesgericht Düsseldorf (Düsseldorfi kõrgem piirkondlik kohus) menetluse peatada ja esitada Euroopa Kohtule järgmise eelotsuse küsimuse:

„Kas [Brüsseli I] määruse artikli 22 punkti 4 osutatud vaidluse mõiste „menetluse puhul, mis seondu[b] [...] kaubamärkide [...] registreerimise või kehtivusega“, hõlmab ka hagi nõudega, et Beneluxi Kaubamärgiregistris ametlikult registreeritud Beneluxi kaubamärgi omanik esitaks [BOIP-le] avalduse, et tal ei ole asjaomasele kaubamärgile õigust ja ta loobub registreeringust kaubamärgi omanikuna?“

15. Kirjalikud seisukohad esitasid T. Prast-Knippling ja Euroopa Komisjon. Kohtuistungit suuliste seisukohtade ärakuulamiseks ei peetud.

IV. Õiguslik analüüs

16. Eelotsusetaotluse esitanud kohus küsib oma eelotsuse küsimusega Euroopa Kohtult, kas niisugusele hagile, nagu on esitatud põhikohtuasjas ja milles nõutakse, et ametlikult Beneluxi kaubamärgi omanikuna registreeritud isik teeks BOIP-le avalduse, et tal ei ole sellele kaubamärgile õigusi ja et ta loobub enda registreerimisest selle kaubamärgi omanikuna, kehtib Brüsseli I määruse artikli 22 punkt 4.

17. Nii T. Prast-Knippling kui ka komisjon on seisukohal, et sellele küsimusele tuleb vastata eitavalt. Jagan seda seisukohta järgmistel põhjustel.

18. Euroopa Kohtul on juba olnud võimalus otsustada Brüsseli I määruse artikli 22 punktis 4 sätestatud ainupädevuse reegli ulatuse üle, konkreetselt kohtuotsuses Duijnstee³. Üks küsimustest, mida Euroopa Kohus selles kohtuotsuses käsitles, puudutas mõiste „vaidlused“ „menetluste puhul, mis seonduvad patentide [...] registreerimise või kehtivusega“ tõlgendamist 27. septembri 1968. aasta konventsiooni kohtualluvuse ja kohtuotsuste täitmise kohta tsiviil- ja kaubandusajades⁴ artikli 16 lõike 4 tähenduses. Leian, et see kohtuotsus, mis puudutas käesolevale põhikohtuasjale analoogset vaidlust, on viimase puhul otsustava tähtsusega. Rõhutan, et Euroopa Kohus kinnitas nimetatud kohtuotsuses sedastatud juhiseid sisuliselt kohtuotsuses GAT⁵.

19. Kohtuasi Duijnstee puudutas hagi, mille oli esitanud Schroefboutenfabriek BV pankrotihaldur F. M.J.J. Duijnstee selle äriühingu endise juhi L. Goderbaueri vastu, et viimast kohustataks andma pankrotis äriühingule üle 22 riigis esitatud patenditaotlused ja väljastatud patendid ühe leiutise kohta, mille oli L. Goderbauer teinud, kui ta töötas selles äriühingus.⁶

20. Euroopa Kohus leidis, et see mõiste on autonoomne mõiste, mida tuleb kohaldada kõikides konventsiooni osalisriikides ühetaoliselt.⁷

21. Selle mõiste tõlgendamisel Euroopa Kohus rõhutas, et patendi registreerimist või kehtivust käsitlevate vaidluste lahendamise ainupädevust, mis on antud selle osalisriigi kohtule, kus patendi hoiulevõtmist või registreerimist taotletakse või kus see on toimunud, õigustab asjaolu, et neil kohtutel on paremad eeldused selliste vaidluste lahendamiseks, mis puudutavad patendi kehtivust, hoiuleandmist või registreerimist.⁸

3 Kohtuotsus, 15.11.1983 (288/82, EU:C:1983:326).

4 EÜT 1972, L 299, lk 32, edaspidi „Brüsseli konventsioon“. Vt kohustuse kohta võtta Brüsseli I määruse artikli 22 punkti 4 tõlgendamiseks arvesse Brüsseli konventsiooni artikli 16 lõiget 4 käsitlevat kohtupraktikat käesoleva ettepaneku punkt 25.

5 Kohtuotsus, 13.7.2006, GAT (C-4/03, EU:C:2006:457, punktid 14-23).

6 Kohtuotsus, 15.11.1983, Duijnstee (288/82, EU:C:1983:326, punkt 3).

7 Kohtuotsused, 15.11.1983, Duijnstee (288/82, EU:C:1983:326, punkt 19) ja 13.7.2006, GAT (C-4/03, EU:C:2006:457, punkt 14).

8 Kohtuotsused, 15.11.1983, Duijnstee (288/82, EU:C:1983:326, punkt 22) ja 13.7.2006, GAT (C-4/03, EU:C:2006:457, punktid 21-23).

22. Seepärast otsustas Euroopa Kohus, et see ainupädevuse reegel, tõlgendatuna piiravalt eespool nimetatud läheduse eesmärgi seisukohast, piirdub vaidlustega menetlustes, mis seonduvad patendi kehtivuse, olemasolu või tühistamisega või varasemast hoiuleandmisest tuleneva prioriteediõiguse nõudmisega.⁹

23. Oma arutluskäigu lõpus Euroopa Kohus tuvastas, et eelotsusetaotluse esitanud kohtu menetluses pooleli olev kohtuvaidlus ei kuulunud selliselt piiritletud ulatusega Brüsseli konventsiooni artikli 16 lõike 4 kohaldamisalasse, kuna see ei puudutanud vaidlusaluste patentide kehtivust või registreerimist, vaid käsitles ainult seda, kas patendiõiguse omanik oli L. Goderbauer või pankrotis olev äriühing BV Schroefboutenfabriek, mis tuli välja selgitada huvitatud poolte vahel kehtinud õiguslike suhete põhjal.¹⁰

24. See arutluskäik on minu arvates käesolevale kohtuasjale tervikuna ülekantav järgmistel põhjustel.

25. Esiteks on Euroopa Kohtul juba olnud võimalus otsustada, et nende kahe õigusnormi võrdvärsust arvestades tuleb kooskõlas Brüsseli I määruse põhjendusega 19 tagada järjepidevus selle määruse artikli 22 punkti 4 ja Brüsseli konventsiooni artikli 16 punkti 4 tõlgenduses.¹¹ Nimelt kajastab nimetatud määruse artikli 22 punkt 4 sama süstemaatikat mis Brüsseli konventsiooni artikli 16 punkt 4 ja on lisaks koostatud peaaegu samas sõnastuses.¹² Vastavalt väljakujunenud kohtupraktikale kehtivad Euroopa Kohtu tõlgendused Brüsseli konventsiooni sätetele ka Brüsseli I määruse sätete kohta, kui nende õigusaktide sätteid võib pidada võrdväärseks.¹³

26. Teiseks ei näe ma mingit põhjust mitte laiendada Euroopa Kohtu poolt patentide kohta kohtuotsuses Duijnste¹⁴ sedastatud kriteeriumi kaubamärgivaidlustes. Nimelt ühelt poolt ei ole Brüsseli I määruse artikli 22 punkti 4 sõnastuses tehtud kohtuvaidlustel patentide asjades ja kaubamärkide asjades mingit vahet. Teiselt poolt on mõisted „kehtivus, olemasolu või tühistamine või varasemast hoiuleandmisest tuleneva prioriteediõiguse nõudmine“ asjassepuutuvad ka kaubamärkide asjades.

27. Kolmandaks ja vastavalt Euroopa Kohtu poolt kohtuotsuses Duijnste¹⁵ sedastatud kriteeriumile märgin, et käesolevas kohtuasjas ei puuduta põhikohtuasi kaubamärgi kehtivust, olemasolu või tühistamist või varasemast hoiuleandmisest tuleneva prioriteediõiguse nõudmist. Tegelikult puudutab see kohtuvaidlus ainult seda, kas vaidlusaluse kaubamärgi omanik on T. Prast-Knippling või Hanssen Beleggingen, mis tuleb välja selgitada huvitatud poolte vahel eksisteerinud õiguslike suhete alusel, samamoodi nagu kohtuasja Duijnste põhikohtuasjas. Teisisõnu - ja nagu komisjon õigesti rõhutas – ei puuduta see kohtuvaidlus kaubamärki kui sellist, vaid pigem selle omaniku kindlakstegemist, mis ei seondu nimetatud kaubamärgi registreerimise või kehtivusega Brüsseli I määruse artikli 22 punkti 4 tähenduses.

28. Sellisel juhul ei tähenda asjaolu, et Hanssen Beleggingeni algatatud hagi nõutakse muu hulgas, et T. Prast-Knippling loobuks enda registreeringust vaidlusaluse kaubamärgi omanikuna, et põhikohtuasi kuulub mõiste „vaidlus menetluste puhul, mis seonduvad kaubamärkide registreerimise või kehtivusega“ eespool viidatud õigusnormi tähenduses. See nõue on tegelikult vaid kõrvalnõudeks põhinõudes, et tuvastataks, et vaidlusalune kaubamärk ei kuulu T. Prast-Knipplingile eraõiguslike

9 Kohtuotsused, 15.11.1983, Duijnste (288/82, EU:C:1983:326, punktid 23-25) ja 13.7.2006, GAT (C-4/03, EU:C:2006:457, punkt 15).

10 Kohtuotsus, 15.11.1983, Duijnste (288/82, EU:C:1983:326, punkt 26).

11 Kohtuotsus, 12.7.2012, Solvay (C-616/10, EU:C:2012:445, punkt 43 ja seal viidatud kohtupraktika).

12 Ainus sõnastuse erinevus on „rahvusvahelise konventsiooni tingimuste kohaselt“ Brüsseli konventsiooni artikli 16 lõikes 4, mis on nüüd „ühenduse dokumendi või rahvusvahelise konventsiooni tingimuste kohaselt“ Brüsseli I määruse artikli 22 punkti 4 esimeses lõigus.

13 Vt eelkõige kohtuotsused, 16.7.2009, Zuid Chemie (C-189/08, EU:C:2009:475, punkt 18); 12.7.2012, Solvay (C-616/10, EU:C:2012:445, punkt 42 ja seal viidatud kohtupraktika); 10.9.2015, Holterman Ferho Exploitatie jt (C-47/14, EU:C:2015:574, punkt 38) ja 16.6.2016, Universal Music International Holding (C-12/15, EU:C:2016:449, punkt 22).

14 Kohtuotsus, 15.11.1983 (288/82, EU:C:1983:326, punktid 24 ja 25).

15 Kohtuotsus, 15.11.1983 (288/82, EU:C:1983:326, punktid 24 ja 25)

kokkulepete alusel, milles on väidetavalt ette nähtud selle kaubamärgi loovutamine Hanssen Beleggingenile.¹⁶ Nagu ma eelmises punktis selgitasin, ei puuduta niisugune kohtuvaidlus nimetatud kaubamärgi kehtivust, olemasolu või tühistamist ega varasemast hoiuleandmisest tuleneva prioriteediõiguse nõudmist.

29. Lisan neljandaks – ja nagu väitsid T. Prast-Knipping ja komisjon –, et selle õigusnormiga taotletava läheduse eesmärgiga ei ole vastuolus, et nimetatud õigusnormis sätestatud ainupädevuse reegel ei ole põhikohtuasjale kohaldatav.¹⁷ Seda tüüpi argumentidel, mida analüüsitakse põhikohtuasjas, nimelt selle kohta, kas tegu on alusetu rikastumisega ja milline on eraõiguslike isikute vaheliste kokkulepete ulatus¹⁸, ei ole tegelikult vaidlusaluse kaubamärgi kehtivuse või registreerimise küsimusega seost. Seepärast ei ole kõige paremad eeldused nende argumentide arutamiseks selle riigi kohtutel, kus kaubamärk registreeriti.

30. Järeldan eespool öeldust, et põhikohtuasjale ei kehti Brüsseli I määruse artikli 22 punktis 4 sätestatud ainupädevuse reegel. Järelikult on Saksa kohtud – kaasa arvatud eelotsusetaotluse esitanud kohus – põhikohtuasja kostja T. Prast-Knippingi elukohariigi kohtutena rahvusvaheliselt pädevad seda kohtuasja menetlema vastavalt selle määruse artikli 2 lõikes 1 ette nähtud üldise kohtualluvuse reeglile.

31. Täpsustan siinkohal, et asjaolu, et nimetatud kohtuvaidlus võiks seetõttu, et Hanssen Beleggingeni algatatud hagi põhineb just sellel, et tegu on alusetu rikastumisega, kuuluda nimetatud määruse artikli 5 punkti 3 kohaldamisalasse, Saksa kohtute pädevust sama määruse artikli 2 lõike 1 alusel ei mõjuta. Esimeses nimetatud õigusnormidest on nimelt sätestatud teises õigusnormis ette nähtud pädevuse suhtes *täiendav* pädevus – ja mitte *ainupädevus*.

32. Kui Euroopa Kohus peaks otsustama, et põhikohtuasjale kehtib Brüsseli I määruse artikli 22 punkt 4, oleksid teise võimalusena seda kohtuasja arutama pädevad ainult selle liikmesriigi kohtud, kus kaubamärk registreeriti. Selles õigusnormis on nimelt sätestatud ainupädevus, millest tulenevalt on selle määruse artikli 2 lõikes 1 sätestatud üldise kohtualluvuse reegli kohaldamine välistatud.

33. Eelotsusetaotluse esitanud kohtu esitatud andmete kohaselt tähendaks Brüsseli I määruse artikli 22 punkti 4 kohaldamine, et Saksa kohtud ei ole pädevad põhikohtuasja arutama.¹⁹

34. Tahan veel välja tuua kohtuotsuse Brite Strike Technologies²⁰ ulatust selles kontekstis. Euroopa Kohus küll otsustas selles kohtuotsuses, et Brüsseli I määruse artikliga 71 koostoimes ELTL artikliga 350 ei ole vastuolus, et nendele kohtuvaidlustele kohaldatakse Beneluxi kaubamärkidega ja disainilahendustega seotud kohtuvaidluste kohta Beneluxi intellektuaalomandi konventsiooni (kaubamärgid ja *disainilahendused*)²¹ (edaspidi „Beneluxi konventsioon“) artikli 4 punktis 6 sätestatud kohtualluvuse reeglit.

16 Vt käesoleva ettepaneku punktid 10 ja 11.

17 Vt käesoleva ettepaneku punkt 21.

18 Vt käesoleva ettepaneku punktid 10 ja 11.

19 Vt käesoleva ettepaneku punkt 12.

20 Kohtuotsus, 14.7.2016 (C-230/15, EU:C:2016:560, punkt 66).

21 25. veebruari 2005. aasta konventsioon, millele kirjutasid Haagis alla Belgia Kuningriik, Luksemburgi Suurhertsogiriik ja Madalmaade Kuningriik. See konventsioon jõustus 1. septembril 2006.

35. See kohtupraktika ei ole minu arvates põhikohtuasja esemeks oleva küsimuse jaoks – Saksa kohtute rahvusvahelise kohtualluvuse kindlaksmääramiseks siiski asjassepuutuv, sest Saksamaa Liitvabariik ei ole Beneluxi konventsiooniga ühinenud. Minu arvates on nimelt vaevalt mõeldav, et konventsioonil, millega Saksamaa Liitvabariik ei ole ühinenud, võiks olla siduv õiguspõhine Saksa kohtutele. Rõhutan, et kohtuotsus Brite Strike Technologies²² puudutas erinevalt käesolevast kohtuasjast Madalmaade kohtus algatatud kohtuvaidlust.

36. Seda tõlgendust kinnitab vajaduse korral Brüsseli I määruse artikli 71 lõike 2 punkti a sõnastus, mille kohaselt on see määrus kohaldatav „konkreetselt valdkonda käsitleva *konventsiooniga ühinenud* liikmesriigi kohtul[e]“²³.

37. Seepärast, kui Euroopa Kohus peaks otsustama, et Brüsseli I määruse artikli 22 punkt 4 kehtib põhikohtuasjale, oleks eelotsusetaotluse esitanud kohus kohustatud omal algatusel tunnustama, et vastavalt selle määruse artiklile 25 puudub tal pädevus. Kohtuotsuse Brite Strike Technologies²⁴ kohaselt saaks seega kohus oma pädevuse analüüsimiseks Beneluxi konventsiooni artikli 4 lõiget 6 arvesse võtta vaid juhul, kui põhikohtuasi oleks algatatud mõne Beneluxi liikmesriigi kohtus.

V. Ettepanek

38. Esitatud põhjendusi arvestades teen Euroopa Kohtule ettepaneku vastata Oberlandesgericht Düsseldorf (Düsseldorfi kõrgem piirkondlik kohus, Saksamaa) esitatud eelotsuse küsimusele järgmiselt:

Niisugusele hagile, nagu on algatatud põhikohtuasjas, nõudega, et Beneluxi kaubamärgi omanikuna ametlikult registreeritud isik teeks Beneluxi Intellektuaalomandi Ametile (BOIP) avalduse, et tal ei ole sellele kaubamärgile õigusi ja et ta loobub enda registreeringust nimetatud kaubamärgi omanikuna, nõukogu 22. detsembri 2000. aasta määruse (EÜ) nr 44/2001 kohtualluvuse ja kohtuotsuste täitmise kohta tsiviil- ja kaubandusajades artikli 22 punkt 4 ei kehti.

22 Kohtuotsus, 14.7.2016 (C-230/15, EU:C:2016:560).

23 Kohtujuristi kursiiv. Brüsseli I määruse artiklis 71 on sätestatud:

„1. Käesolev määrus ei mõjuta konventsioone, millega liikmesriigid on liitunud ja millega reguleeritakse kohtualluvust või kohtuotsuste tunnustamist või täitmist konkreetses valdkonnas.

2.

Ühetaolise tõlgendamise tagamiseks kohaldatakse lõiget 1 järgmiselt:

a) käesolev määrus ei takista konkreetselt valdkonda käsitleva konventsiooniga ühinenud liikmesriigi kohtul saamast pädevust selle konventsiooni kohaselt isegi juhul, kui kostja alaline elukoht on teises liikmesriigis, kes ei ole selle konventsiooniga ühinenud. Igal juhul kohaldab menetlev kohus käesoleva määruse artiklit 26; [...]“.

24 Kohtuotsus, 14.7.2016 (C-230/15, EU:C:2016:560).